

hun stadhouder En-nu-gi. Ea, de heer der wijsheid, vertoornde zich (of verried hen) en vertelde hun gesprek aan de aarde: „o man van Surippak, zoon van Ubaratutu, verstoor het huis, bouw een schip, laat have en goed achter, zorg voor uw leven, breng levende wezens van alle soort in het schip. Het schip, dat ge bouwen zult, . . . el zal zijn grootte zijn, . . . el zijn breedte en lengte (de getallen zijn niet aangegeven); laat het schip af op den oceaan”. Ik verstond het en sprak tot Ea, mijnen heer: „Mijn Heer wat ge bevolen hebt, heb ik opgemerkt en zal het uitvoeren. Maar wat zal ik zeggen aan de stad, het volk en de oudsten?” Ea deed den mond open, terwijl hij sprak, en zeide tot mij, zijn dienaar: „Gij zult tot hen zeggen: omdat Bel mij haat, wil ik niet langer in uwe stad wonen, op het gebied van Bel niet (langer) toeven. Ik wil afgaan naar den Oceaan om met Ea mijnen heer te wonen. Over u zal hij (Bel) dan laten regenen overvloed van vogels, visschen, vee, oogst enz.” Al wat verder volgt tot regel 22 van Tafel II is zoo onzeker, dat de verschillende vertalers tot de meest tegenovergestelde conclusies komen; naar het schijnt verhaalt Noach hier, dat hij op den 5en dag het schip begon te bouwen. 10 gar (120 ellen) zou de hoogte van zijn wanden zijn; de indeeling van het schip in afdeelingen wordt beschreven; het wordt van binnen en buiten met aardpik waterdicht gemaakt en van een roer voorzien. Volgens Berosus zouden de maten van het schip geweest zijn 5 (of 15) stadiën lengte en 2 stadiën breedte. Ook deelt Berosus nog mede, dat Noach, vóór hij in het schip ging, alle bestaande geschriften naar Sippar bracht en daar begroef om ze na den zondvloed weer te kunnen vinden. De vloed zou begonnen zijn den 15en van de maand Daisios. Nadat Noach — zoo gaat het Gilgameosepos voort — een groot feest heeft gegeven, waarbij runderen en kalveren geslacht worden en rijkelijk most, bier, olie en wijn wordt uitgedeeld, bracht hij alles in de ark: „Met al wat ik had, vulde ik het schip, met al wat ik had aan zilver, goud, levende wezens vulde ik het; ik bracht op het schip mijn mannelijke en vrouwelijke huisgenooten, vee van het veld, dieren van het veld, handwerkslui, hen allen bracht ik er in. Den bestemden tijd had Samas vastgesteld. „Wanneer de zenders van den regen 's avonds een regen regenen laten, treed dan in het schip en sluit het schip.” Die vastgestelde tijd kwam; de heerschers lieten aan den avond regen regenen. Het aanbreken van dien dag vreesde ik; ik ging in het schip, sloot de deuren; om het schip te sturen gaf ik aan Puzur-Bel, den schipper, het groote huis met al zijn goed.” Vervolgens beschrijft Noach, hoe des morgens zwarte wolken opstegen, alles in duisternis gehuld werd, de een den ander niet zag en alles onderging. De angst overvalt ook de goden. „De goden vreesden den stormvloed, zij vloden, zij stegen op naar den hemel; de goden lagen als honden in elkaar gedoken in hunne omheiningen. Istar, de moeder der goden, riep als een barende vrouw luide uit: „Heel het geslacht is tot verderving geworden, omdat ik booze dingen sprak in de